

Sygn. akt IV Ca 878/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Wanecka

SSO Barbara Kamińska

SSO Małgorzata Szeromska (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Anna Bałdyga

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2016 r.

sprawy z dwóch powództw Syndyka Masy Upadłości Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej spółka z o.o. w G. w upadłości likwidacyjnej

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę kwot po 70.000 zł

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gostyninie z dnia 12 marca 2015 r.

sygn. akt I C 657/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 i zasądza od Powiatu (...) na rzecz Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej spółka z o.o. w G. w upadłości likwidacyjnej kwotę 70.000 (siedemdziesiąt tysięcy) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 września 2014 r. oraz w punkcie 2, obniżając zasądzoną w nim kwotę do 3617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł;
2. oddala apelację co do roszczenia o zasądzenie 70.000 zł;
3. zasądza od Powiatu (...) na rzecz Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej spółka z o.o. w G. w upadłości likwidacyjnej kwotę 5417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w części dotyczącej uwzględnionego powództwa;
4. zasądza od Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej spółka z o.o. w G. w upadłości likwidacyjnej na rzecz Powiatu (...) kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję w części dotyczącej oddalonej apelacji.

Sygn. akt IV Ca 878/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gostyninie wyrokiem z dnia 12 marca 2015 r. oddalił powództwa Syndyka Masy Upadłości Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w

upadłości likwidacyjnej skierowane przeciwko Starostwu Powiatowemu w G. o zapłatę kwot po 70.000 zł (punkt 1) oraz rozstrzygnął o kosztach procesu, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.234 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt 2).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach i ocenie prawnej:

Zgodnie z Uchwałą nr (...) z dnia 14 listopada 2013 r. Rada Powiatu (...), reprezentująca Powiat (...), jako podmiot tworzący (...) Publiczny Zespół Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. (SPZZOZ w G.), poprzednika prawnego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w G. (SPZOZ w G.) wyraziła zgodę na jego przekształcenie w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 59 ust. 4 i art. 69 ustawy o działalności leczniczej.

W dniu 13 lutego 2014 r. Zarząd Powiatu (...) podjął Uchwałę nr (...) w sprawie przejęcia zobowiązań Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w G., zgodnie z którą przejął zobowiązania SPZOZ w G. według Załącznika Nr 1: „Wykaz zadłużenia SPZOZ w G. przejmowanego przez Powiat (...) przed dniem przekształcenia, tj. na dzień 19 grudnia 2013 r.”. Zgodnie z ww. załącznikiem do przejmowanych zobowiązań należały m.in. zobowiązania z tytułu „subrogacji M.” na kwotę 4.965.319,37 zł.

Wobec spółki (...) S.A. w Ł. Samodzielny Publiczny Zespół Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. posiadał zobowiązania wynikające:

- z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 12 lipca 2010 r., zgodnie z którą (...) S.A. z siedzibą w Ł. udzielił SPZZOZ w G. pożyczki w kwocie 2.600.000 zł,

- z umowy subrogacji nr (...) z dnia 29 marca 2011 r., zawartej między SPZZOZ G. a spółką (...) S.A. w Ł., której przedmiotem było określenie terminów i sposobu spłaty zadłużenia uregulowanego przez (...) S.A. z siedzibą w Ł. wobec wierzycieli SPZZOZ w G..

Umowy te zostały wypowiedziane przez (...) S.A. w Ł. - umowa pożyczki w dniu 6 kwietnia 2012 r., zaś umowa subrogacji w dniu 11 kwietnia 2012 r.

W zakresie roszczeń wobec SPZZOZ w (...) (...) S.A. w Ł. wystąpił do Sądu Okręgowego w Łodzi i uzyskał nakaz zapłaty w sprawie X GNc 478/12 dotyczący pożyczki oraz w sprawie X GC 539/12 dotyczący umowy subrogacji. Po złożeniu zarzutów sprawy te toczyły się pod sygn. akt X GC 386/12 i X GC 505/12.

W dniu 26 lutego 2013 r. doszło do zawarcia porozumienia nr (...) pomiędzy SPZZOZ w G. a (...) S.A. z siedzibą w Ł., na podstawie którego SPZZOZ w G. uznał wszystkie wymagalne wierzytelności (...) S.A. w Ł. względem SPZZOZ w G. objęte postępowaniami sądowymi X GC 386/12 i X GC 505/12, zgodnie z wyliczeniem na dzień 20 lutego 2013 r. (tj. kwotę 6.480.319,37 zł z tytułu należności głównej, kwotę 78.474 zł z tytułu odsetek naliczonych w wysokości ustawowej i kwotę 37.738,97 zł z tytułu kosztów postępowania sądowego, zabezpieczającego i egzekucyjnego) i zobowiązał się je uregulować zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik nr 2 do porozumienia. W § 4 ust. 2 porozumienia zastrzeżono na rzecz (...) S.A. z siedzibą w Ł. prawo dochodzenia pozostałych należności nieobjętych porozumieniem na drodze postępowania sądowego i egzekucyjnego. Zgodnie z § 8 ust. 3 - na zabezpieczenie spłaty SPZZOZ w G. przelał na rzecz (...) S.A. z siedzibą w Ł. wierzytelności przysługujące mu w stosunku do (...) sp. z o.o. w Ł. z tytułu umowy dzierżawy zawartej w dniu 2 października 2012 r. do wysokości 35.000 zł miesięcznie. O cesji wierzytelności powiadomiono zarząd (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł.. Poręczycielem tego porozumienia był pozwany Powiat (...).

Pomimo zawarcia tego porozumienia zobowiązania SPZZOZ w G. w dokumentach księgowych pozostały oznaczone jako umowa subrogacji i umowa pożyczki.

(...) sp. z o.o. w okresie od stycznia do czerwca 2014 r. przekazała na rzecz (...) S.A. z tytułu czynszu dzierżawnego łącznie kwotę 210.000 zł.

Powód w dniu 12 września 2014 r. wezwał pozwanego do zapłaty tej kwoty, pozwany odmówił zapłaty jako bezzasadnej. W dniu 27 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Płocku w sprawie V GU 2/14 ogłosił upadłość powoda.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne. Wskazał, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W niniejszej sprawie powód wywodzi swoje roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia określonego w art. 405 k.c. Przepis ten stanowi, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe do zwrotu jej wartości. Zasada ciężaru dowodu wymagała więc od powoda wykazania, że pozwany uzyskał korzyść majątkową kosztem powoda oraz że korzyść ta została uzyskana bez podstawy prawnej.

Sąd Rejonowy podał, że zdaniem powoda korzyścią uzyskaną przez pozwanego było zmniejszenie jego zadłużenia względem (...) S.A. w Ł.. Dług ten wynikał z przejęcia długu SPZOZ w G. przez Powiat (...), zgodnie z uchwałą Rady Powiatu (...) nr (...) z dnia 13 lutego 2014 r. Zmniejszenie zadłużenia nastąpiło natomiast w związku z dokonywaniem przez (...) sp. z o.o. wpłat z tytułu dzierżawy, jakie przysługiwały powodowi na rzecz (...) S.A. w Ł., co stanowiło zabezpieczenie porozumienia nr (...) zawartego między powodem a (...) S.A. w Ł.. Według powoda zmniejszenie długu nastąpiło bez podstawy prawnej, gdyż Powiat (...) przejął zadłużenie wynikające z porozumienia i nie było podstaw, by (...) sp. z o.o. dokonywała wpłat przysługujących powodowi wierzytelności na poczet długu powiatu.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje bezspornych podstaw do ustalenia, że doszło do zmniejszenia długu Powiatu (...) z tytułu Porozumienia o kwotę 210.000 zł (6 x 35.000 zł), a z której to kwoty w niniejszej sprawie powód dochodzi łącznie 140.000 zł. Z uchwały Rady Powiatu (...) nr (...) z dnia 13 lutego 2014 r. wynika bowiem, że powiat ten przejmuje zobowiązania SPZOZ w G. według załącznika nr 1: „Wykaz zadłużenia SPZOZ w G. przejmowanego przez Powiat (...)”. Załącznik ten wskazuje natomiast, że Powiat (...) przejął jedynie zobowiązanie z tytułu umowy subrogacji – a nie porozumienia nr (...). Sam powód przyznał, iż porozumienie nr (...) stanowiło odnowienie. W konsekwencji w momencie jego zawarcia doszło do odnowienia zobowiązania i ostateczne wygaśnięcie dotychczasowych dwóch wierzytelności przysługujących (...) S.A. w Ł. w stosunku do SPZOZ w G.. W ocenie Sądu istnieje zatem rozbieżność pomiędzy treścią uchwały dotyczącej przejęcia zobowiązań, a rzeczywistym stanem prawnym, której w drodze niniejszego postępowania nie da się usunąć. Nie można stwierdzić, że rzeczywiście doszło do zmniejszenia długu pozwanego kosztem braku takiego zmniejszenia po stronie powoda. Sąd podkreślił, że podmiot tworzący ma obowiązek określenia, jakie zobowiązania ciążą na przekształconym podmiocie, jednak nie można pominąć faktu, że wykaz zobowiązań został przygotowany przez poprzednika prawnego powoda. Dlatego to powód sam, będąc następcą SPZOZ G., przyczynił się do powstania takiej sprzeczności. Nie może zatem z tego faktu wyciągać dla siebie korzystnych skutków prawnych.

Ponadto Sąd wskazał, że w dniu 23 lutego 2015 r. syndyk dokonał sprzedaży przedsiębiorstwa wraz ze wszystkimi roszczeniami. Zatem nawet gdyby roszczenie to rzeczywiście istniało, to nie przysługuje ono już syndykowi, lecz nabywcy przedsiębiorstwa.

W konkluzji Sąd uznał, że powód nie wykazał przesłanek bezpodstawnego wzbogacenia i w związku z tym powództwo oddalił. O kosztach orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Powód wniósł **apelację**. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1) art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, iż doszło do zredukowania długu pozwanego z tytułu porozumienia o kwotę 210.000 zł oraz kwoty zaspokojenia wierzycieli powoda w toku prowadzonych postępowań egzekucyjnych, podczas gdy powód zaoferował logiczne, wzajemnie uzupełniające się dowody potwierdzające, iż w rzeczywistości doszło do pomniejszania zobowiązania pozwanego kosztem zwiększania zobowiązania powoda w stosunku do wierzycieli,

2) art. 233 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z nich niewynikających, sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym i przez to przyjęcie, że to poprzednik prawny powoda przygotował wykaz zobowiązań stanowiący załącznik do uchwały o przejęciu zobowiązań, przez co przyczynił się do powstania sprzeczności, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika w żaden sposób, iż poprzednik prawny przygotował ów załącznik do uchwały o przejęciu zobowiązań, ponadto Sąd pominął okoliczność, iż obowiązek przygotowania wykazu zobowiązań spoczywa wyłącznie na podmiocie tworzącym,

3) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak dostatecznego wyjaśnienia przesłanek niezastosowania w okolicznościach faktycznych sprawy art. 405 k.c., w szczególności brak wyjaśnienia dlaczego w sytuacji stwierdzenia rozbieżności pomiędzy treścią uchwały dotyczącej przejęcia zobowiązań a rzeczywistym stanem prawnym, Sąd nie może dokonać samodzielnych ustaleń prowadzących do uznania, iż do bezpodstawnego wzbogacenia pozwanego kosztem powoda doszło.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 140.000 zł oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna w zakresie żądania zasądzenia kwoty 70.000 zł.

Jak wynika z twierdzeń pozwu powód domaga się zapłaty przez pozwanego łącznej kwoty 210.000 zł, na którą składa się suma przekazanych przez kontrahenta powoda (...) sp. z o.o. w L. kwot na rzecz wierzyciela powoda (...) S.A. w okresie od stycznia do czerwca 2014 r. (6 x 35.000 zł) z tytułu realizacji postanowień porozumienia nr (...). Przy czym niniejszymi połączonymi powództwami powód żąda zasądzenia od pozwanego kwoty 140.000 zł, która obejmuje przelane przez (...) sp. z o.o. na rzecz (...) S.A. przysługujące powodowi wierzytelności w kwotach po 35.000 zł w miesiącach styczeń, luty, kwiecień i maj 2014 r.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wbrew stanowisku Sądu I instancji, okazał się wystarczający do uwzględnienia powództwa w zakresie żądania zapłaty 70.000 zł. Wskazać należy, że swoje roszczenie powód wywodzi z treści art. 405 k.c., który stanowi, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości (bezpodstawne wzbogacenie). W judykaturze dominuje pogląd, że bezpodstawne wzbogacenie w rozumieniu art. 405 k.c. zachodzi wtedy, gdy w rezultacie określonej sytuacji następuje wzbogacenie jednej osoby kosztem innej osoby, czyli gdy zachodzi wzajemna zależność pomiędzy uzyskaniem korzyści majątkowej przez wzbogaconego a uszczerbkiem majątkowym doznany przez zubożonego. Sytuacja, w której dochodzi do wzbogacenia, może polegać na jednej czynności faktycznej lub prawnej, ale może się na nią składać kilka wzajemnie ze sobą powiązanych czynności dokonanych przez zubożonego, wzbogaconego lub przez osoby trzecie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., II CSK 870/14). Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 18 grudnia 2014 r., I ACa 1280/14, podkreślił, że ogólne przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia należy rozumieć specyficznie w przypadku nienależnego świadczenia. Sam fakt spełnienia nienależnego świadczenia uzasadnia roszczenie kondykcyjne. W takim też przypadku nie zachodzi potrzeba badania, czy i w jakim zakresie spełnione świadczenie wzbogaciło osobę, na rzecz której świadczenie zostało spełnione (accipiensa), jak również czy majątek spełniającego świadczenie (solvensa) uległ zmniejszeniu. Uzyskanie nienależnego świadczenia wypełnia bowiem przesłankę powstania wzbogacenia, a spełnienie tego świadczenia przesłankę zubożenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, zgodzić należy się ze stanowiskiem powoda, iż faktycznie doszło do wzbogacenia pozwanego z uwagi na to, że jego zobowiązanie w stosunku do spółki (...) uległo zmniejszeniu,

przy jednoczesnym zubożeniu powoda, gdyż część przekazanych przez (...) sp. z o.o. należności na konto spółki (...) z tytułu cesji wierzytelności przysługującej powodowi zostało zaliczonych na poczet zadłużenia przejętego przez pozwanego, zamiast zredukować inne zadłużenia powoda. Niemniej jednak Sąd nie podzielił twierdzeń powoda, iż z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia może on żądać od pozwanego zapłaty kwoty 210.000 zł. Sąd uznał natomiast, że strona powodowa uprawniona jest do żądania zasądzenia z tego tytułu kwoty 128.787,03 zł z powodów niżej wyjaśnionych.

W myśl art. 506 § 1 k.c. jeżeli w celu umorzenia zobowiązania dłużnik zobowiązuje się za zgodą wierzyciela spełnić inne świadczenie albo nawet to samo świadczenie, lecz z innej podstawy prawnej, zobowiązanie dotychczasowe wygasa (odnowienie). W doktrynie istnieje pogląd, że o kwalifikacji porozumień, przez które strony modyfikują łączący je stosunek prawny, decyduje zamiar odnowienia (animus novandi). Z cytowanego wyżej przepisu wynika, że przy nowacji strony muszą wyrazić zamiar umorzenia istniejącego zobowiązania. Zamiaru stron zawarcia umowy odnowienia nie można domniemywać, musi być on dostatecznie uzewnętrzniony. Możliwe jest jednak, aby zamiar nowacji był wyrażony w sposób dorozumiany, byleby był wyraźny, wskazując na wolę nowego i odmiennego sposobu spełnienia świadczenia, dogodnego dla obu kontrahentów. Sąd II instancji – podobnie jak Sąd Rejonowy – stoi na stanowisku, że w niniejszej sprawie w wyniku zawarcia w dniu 26 lutego 2013 r. porozumienia nr (...) pomiędzy Samodzielnym Publicznym Zespołem Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. a (...) Spółką Akcyjną w Ł. doszło do odnowienia zobowiązań wynikających po pierwsze z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 12 lipca 2010 r. między (...) S.A. w Ł. a SPZZOZ w G., a po drugie – z umowy subrogacji z dnia 29 marca 2011 r. zawartej między tymi samymi podmiotami. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż zamiarem stron porozumienia było uregulowanie na nowo warunków spłaty zobowiązań wynikających z umowy subrogacji i umowy pożyczki. W orzecznictwie podkreśla się niekiedy, że instytucja nowacji zakłada zawarcie umowy między dłużnikiem i wierzycielem, wskutek której dotychczasowe zobowiązanie wygasa, a powstaje nowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 lutego 2014 r., V ACa 661/13). W ocenie Sądu zawarcie porozumienia, mającego u swych podstaw dwa źródła zobowiązań, implikuje wniosek, że zarówno umowa subrogacji, jak i umowa pożyczki zostały wyeliminowane z obrotu i zastąpione jedynym zupełnie nowym zobowiązaniem. Oznacza to, że należność wynikającą z porozumienia należy traktować całościowo, co wynika też z faktu, iż ustalony został jeden harmonogram spłaty należności.

Zgodnie z § 4 porozumienia stan wymagalnych zobowiązań szpitala wobec (...) S.A. na dzień 20 lutego 2013 r. stanowił łącznie kwotę 6.596.532,34 zł, w tym: 6.480.319,37 zł z tytułu należności głównej, 78.474 zł z tytułu odsetek ustawowych oraz 37.738,97 zł z tytułu kosztów postępowania sądowego, zabezpieczającego i egzekucyjnego. W myśl postanowień uchwały nr (...) Zarządu Powiatu (...) z dnia 13 lutego 2014 r. Powiat (...) przejął zobowiązania Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w G. według Załącznika nr 1: „Wykaz zadłużenia SPZOZ w G. przejmowanego przez Powiat (...) przed dniem przekształcenia, tj. na dzień 19.12.2013 r.”. Z załącznika tego wynika zaś, że z tytułu „subrogacji M.” pozwany przejął należność w kwocie 4.965.319,37 zł. Nie sposób więc uznać, że pozwany odpowiada za całość zobowiązania wynikającego z porozumienia. Określenie użyte w załączniku, iż Powiat przejmuje zobowiązanie z tytułu subrogacji, w sytuacji gdy uprzednio doszło do odnowienia umowy subrogacji i umowy pożyczki należy, zdaniem Sądu, potraktować jako swego rodzaju niedokładność redakcyjną. Przyjąć bowiem wypada, że pozwany (sporządzający de facto wykaz zadłużenia szpitala) posiadał wiedzę, iż w miejsce uprzedniej umowy subrogacji zawarto porozumienie, obejmujące też należność z umowy pożyczki. Niezależnie jednak od tego, czy pozwany przejął zadłużenie tylko z tytułu subrogacji, czy też z umowy pożyczki, to niewątpliwie uznać trzeba, że jego odpowiedzialność za zobowiązania szpitala wobec spółki (...) ogranicza się do kwoty wskazanej w ww. wykazie zadłużenia.

Wobec powyższego Sąd uznał, że różnicę między całą kwotą wynikającą z porozumienia, tj. 6.596.532,34 zł a tą, za którą odpowiada pozwany (4.965.319,37 zł), winien uregulować powód. Różnica ta wynosi 1.631.212,97 zł. Z harmonogramu spłaty zobowiązań stanowiącego integralną część porozumienia nr (...) oraz niekwestionowanych przez pozwanego twierdzeń powoda wynika, że do dnia 19 grudnia 2013 r. (dzień przejścia przez pozwanego części zobowiązań szpitala) uregulowana została na rzecz wierzyciela (...) S.A. kwota 1.550.000 zł, w tym dokonano 10 wpłat po 35.000 zł z tytułu cesji wierzytelności przysługującej powodowi od (...) sp. z o.o. oraz 2 wpłat po 600.000 zł z tytułu

poręczenia za zobowiązanie przez Powiat. Od stycznia do czerwca 2014 r. dodatkowo uiszczono na rzecz wierzyciela 210.000 zł. (...) sp. z o.o. w dalszym ciągu bowiem przekazywała miesięcznie na konto spółki (...) kwoty po 35.000 zł – zgodnie z postanowieniem zawartym w § 8 ust. 3 porozumienia. Powyższe oznacza, że powód spłacił zobowiązanie wynikające z porozumienia w łącznej kwocie 1.760.000 zł (1.550.000 zł + 210.000 zł), a zatem o 128.787,03 zł więcej niż był obowiązany (1.760.000 zł – 1.631.212,97 zł). W związku z powyższym, w ocenie Sądu, powód może domagać się zasądzenia od pozwanego jedynie tej kwoty, nie zaś 210.000 zł.

Niemniej jednak, jak już wspomniano na początku rozważań, niniejszymi pozwami powód żąda jedynie zapłaty kwoty 140.000 zł, w tym 70.000 zł za miesiące styczeń i luty 2014 r. oraz 70.000 zł za miesiące kwiecień i maj 2014 r. Sąd Okręgowy uznał wobec tego, że skoro po dniu przejścia części zobowiązań szpitala przez pozwanego, pozostały jeszcze niespłacone przez powoda na rzecz wierzyciela należności w wysokości 81.212,97 zł (1.631.212,97 zł – 1.550.000 zł), to niewątpliwie na poczet spłaty pozostałego zadłużenia trzeba zaliczyć wpłaty dokonane przez (...) sp. z o.o. na konto (...) S.A. w miesiącach: styczeń (35.000 zł), luty (35.000 zł) i częściowo w marcu (11.212,97 zł). Oznacza to, że powód może domagać się zasądzenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia przez pozwanego pozostałych kwot uiszczonych przez (...) sp. z o.o. na rzecz spółki (...), tzn. pozostałej części należności uiszczonych w marcu (23.787,03 zł) oraz całych wpłat (po 35.000 zł) dokonanych w miesiącach kwiecień-czerwiec. Z tego względu Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo obejmujące wpłaty za miesiące styczeń-luty nie zasługiwało na uwzględnienie, natomiast żądanie zapłaty kwoty 70.000 zł obejmującej miesiące kwiecień-maj należało w całości uwzględnić.

Za uzasadnione Sąd Okręgowy uznał również żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od należności głównej. Zgodnie bowiem z art. 481 k.c. jeżeli dłużnik spóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl natomiast art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Z tego względu Sąd zasądził odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu – od dnia 20 września 2014 r. (tj. od dnia następnego po upływie terminu zapłaty określonego w wystosowanym do pozwanego wezwaniu do zapłaty).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 70.000 zł (za kwiecień i maj 2014 r.) wraz z odsetkami ustawowymi, co spowodowało konieczność obniżenia zasądzonej w punkcie 2 na rzecz pozwanego kwoty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W pozostałej części – co do roszczenia o zasądzenie kwoty 70.000 zł (za miesiące styczeń-luty 2014 r.) – Sąd, stosując art. 385 k.p.c., apelację oddalił.

W punkcie 3 Sąd Okręgowy, na podstawie art. 98 k.p.c., orzekł o kosztach procesu za obie instancje w części dotyczącej uwzględnionego powództwa. Na wysokość tych kosztów składają się:

- koszty zastępstwa procesowego w I instancji w kwocie 3.600 zł (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu),

- koszty uiszczonych opłat skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł,

- koszty zastępstwa procesowego w II instancji w kwocie 1.800 zł (§ 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 ww. rozporządzenia).

O zwrocie kosztów procesu przysługujących pozwanemu za II instancję w części dotyczącej oddalonej apelacji, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Wysokość tych kosztów Sąd ustalił w oparciu o § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 ww. rozporządzenia.